יום ד', ח' ב תשס"ג (08 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

המקום [המשך המאמר מאתמול] **...**
ר' פנחס נבהל – הוא הבין את המשמעות: מישהו, בוודאי קרוב משפחה, שאל, ועכשיו – פחות מ-48 שעות לפני תחילת החפירה – ייתכן שיצטרכו להשהות את כל התהליך...
"מי הגיש את השאילתה?", שאל במתח הרב פנחס. "כתוב שם שם?" "כתוב רק שהמועצה היהודית בווינה שאל בעד אשה באנגליה", היתה התשובה. מיד, ר' פנחס התקשר לווינה לברר אם הם שאלו, שנים לפני-כן, על אודות אותה משפחת הורוביץ. "ייתכן", אמרו, "אך נצטרך לבדוק את הארכיון." "אבל, אני צריך לדעת עכשיו", ביקש ר' פנחס, "זה עניין דחוף מאד!" "אין היום אף אחד שיכול לחפש בארכיון, אך התקשר שוב מחר ונשתדל לעזורך", ענתה מזכיר המועצה היהודית.
למחרת, יום שלישי, צלצל ר' פנחס שוב למועצה וביקש, התחנן והפציר בהם לעזור לו, אך אמרו שגם היום אין מי שיכול לחפש לו. חשב הרב פנחס לעצמו, החפירה וההלוויה אמורות להתקיים מחר, יום רביעי. עליו לעצור את הכל? אולי יימצא קרוב משפחה שיתנגד? אולי, אף ה'קונסיסטואר' יועמד לדין בגללו...? ר' פנחס החליט להמשיך במתוכנן. כרגע, הוא לא התכוון להשהות את המבצע, ומחר יתקשר לווינה שוב.
ביום רביעי בבוקר, המועצה אמרה לו שמצאו את התיק, ואשה בשם גב' ליפסון מסאותפורט שבאנגליה שאלה. ר' פנחס חשב – המדובר על דודה של אילסה? בינתיים, היתה זו שעה 1000 כבר וה'חברא קדישא' מאנטוורפין החלה בחפירת הקבר, תחת פיקוחה של משטרת המקום וכמה עוברי-דרך סקרניים. ר' פנחס צלצל מספר פעמים למרכז הקהילה היהודית בסאותפורט, אנגליה, אך לא היתה תשובה. התקשר אז לעיריה שם ושאל אם גרה בעיר שלהם אשה בשם ליפסון. כעבור כמה רגעים של בדיקה, באה התשובה החיובית – כן, היא גרה ב... [מס' ושם רחוב]. "האם אפשר לקבל את מספר הטלפון שלה?" "מצטער, אבל אין לה מספר רשום." "אבל, אני חייב להשיג אותה מיד! אני מתקשר מבלגיה וזה מקרה דחוף מאד!" הפציר ר' פנחס שוב. "לא נוכל לעשות דבר. נצטרך לשלוח מישהו לבית שלה למצוא אותה", ענה הפקיד. השעה – 1130. רוב המלאכה בהרק-דה-שטט הסתיימה, ועוד מעט ייצאו בדרך לאנטוורפין. ר' פנחס ביקש את מספר הטלפון למשטרה בשכונה של האשה. אך גם הדרך הזו לא הועילה – שלחו מישהו לביתה ולא מצאו אותה.
המבוכה היתה רבה – אם יחכה עד מחר למצוא אותה, הכל יהיה גמור. ואז נזכר - מרכז הקהילה היהודית במקום. לפני-כן, לא ענו. אולי עכשיו... הפעם, מישהו ענה בצלצול הראשון. ר' פנחס הציג את עצמו ואת הסיבה שלשמה הוא מתקשר. ואז – "המוכר לכם אשה זו, גב' ליפסון?" "כן", היתה התשובה, "אשה נחמדה מאד. היא מבוגרת ואינה נשואה." המשיך הרב פנחס, "למשטרה לא היתה מס' טלפון בשבילה. הידוע לך איך אני אוכל להשיג אותה? "כן, היא עובדת בספריה היהודית ואמורה להיות שם עכשיו." הרב פנחס הודה לה מאד מאד, ואולם – כאשר התקשר לספריה אמרו לו שהיא בהפסקת צהריים, ותשוב בעוד כשעה. במה שנראה לו כ-3 שעות, התקשר ר' פנחס שוב בעוד 60 דקות, והפעם השיג אותה!

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום <u>רביעי</u>
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ד', ח' ב תשס"ו (08 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

אמנם השעה היתה מאוחרת, אך ר' פנחס לא רצה למהר בשיחה בגלל כובד ורציניות הנושא. "שמי פנחס קורנפלד", התחיל. "אני סגן הנשיא של הקונסיסטואר – ארגון הקהילה היהודית בבלגיה. האם את גב' ליפסון?" "אכן", אמרה. "האם יש לך משפחה בבלגיה? "אין לי", השיבה. "האם הכרת מנדל ורגינה הורוביץ שגרו בבלגיה לפני המלחמה?", שאל ר' פנחס. כעבור רגע המתנה, ענתה גב' ליפסון, "כן, הם הוריי."
[בע"ה, הסיום בדף של יום חמישי]